

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.332 van 26 mei 2015
in de zaak A. 204.723/IX-7655**

In zake: Remi ZEEUWS
die woonplaats kiest te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Peeters
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 mei 2012, strekt tot de nietigverklaring van:

“de intrekking van de vacantverklaring van de betrekking waarin [L. D.] werd benoemd.”

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker ook de nietigverklaring van:

“- de weigering uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest 187.957
- de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure
- de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Brucefo.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend. De verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswertdt heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De verzoekende partij heeft een memorie ‘inzake het belang’ ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 mei 2015.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Kyoto Van Herreweghe, die *loco* advocaat Patrick Peeters verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is op het ogenblik van de bestreden beslissingen attaché (rang A1) bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.2. In mei 2001 stelt verzoeker zich kandidaat voor de vacante betrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij het Brussels Centrum voor Voedingsmiddelenexpertise (Brucefo), dat ressorteert onder het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, waar hij op dat ogenblik is tewerkgesteld.

Op 21 november 2001 rangschikt de directieraad van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest L. D. als eerste kandidaat en verzoeker als tweede kandidaat. L. D. wordt voor benoeming voorgedragen.

Bij besluit van 21 december 2001 benoemt de Brusselse Hoofdstedelijke Regering L. D. in de graad van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij Brucefo.

3.3. Bij arrest nr. 187.957 van 17 november 2008 vernietigt de Raad van State, op vordering van verzoeker, het voormelde benoemingsbesluit en de daaraan voorafgaande voordracht en rangschikking van de kandidaten. Het middel waarin verzoeker onder meer aanvoert dat geen deugdelijke vergelijking van zijn titels en verdiensten met deze van L. D. heeft plaatsgevonden, wordt gegrond bevonden.

3.4. Bij arrest nr. 195.266 van 15 juli 2009 legt de Raad van State, eveneens op vordering van verzoeker, aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een dwangsom op van 3.000 euro voor elke dag dat het in gebreke blijft uitvoering te geven aan arrest nr. 187.957 van 17 november 2008. De dwangsom kan pas worden verbeurd vanaf 1 maart 2010, opdat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest alsnog de mogelijkheid zou hebben om de nieuwe taalkaders vast te stellen die voor het nemen van een rechtsgeldige benoemingsbeslissing noodzakelijk zijn.

3.5. Met een brief van 24 februari 2010 maant verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan, met verwijzing naar artikel 14, § 3, van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State, om de aangevatte bevorderingsprocedure af te sluiten.

3.6. Op 25 februari 2010 hervat de directieraad van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de procedure tot benoeming van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij Brucefo. Na bespreking van de titels en verdiensten van de kandidaten, rangschikt de directieraad verzoeker en L. D. *ex aequo*.

Zowel verzoeker als L. D. dienen tegen deze rangschikking bezwaar in.

3.7. Met een brief van 24 maart 2010 antwoordt de kabinetsdirecteur van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, op verzoekers aanmaning van 24 februari 2010 dat deze niet gerechtvaardigd is, gelet op de hervatting van de bevorderingsprocedure vanaf de vergelijking van de diploma's en de verdiensten van de kandidaten en de daaropvolgende rangschikking van de kandidaten door de directieraad op 25 februari 2010. Hij voegt eraan toe dat het vervolg van de bevorderingsprocedure afhangt van de invoering van een nieuw taalkader dat nog wordt opgesteld.

3.8. Op 1 juli 2010 stelt verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in tegen “de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte benoemingsprocedure”, alsook tegen “de daaruit blikende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Brussels Centrum voor Voedingsmiddelenexpertise”.

Bij arrest nr. 208.547 van 28 oktober 2010 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing, omdat de door verzoeker bestreden beslissingen niet lijken te bestaan waardoor de vordering niet ontvankelijk is. Het beroep tot

nietigverklaring wordt bij arrest nr. 215.324 van 26 september 2011 eveneens onontvankelijk bevonden.

3.9. Bij besluit van 5 juli 2010 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, wordt L. D. op voorstel van de directieraad aangewezen om de hogere functie van directeur (rang A3) bij Brucefo uit te oefenen vanaf 1 juni 2010.

3.10. Op 31 augustus 2010 worden verzoeker en L. D. door de directieraad gehoord over hun respectieve bezwaren tegen hun rangschikking voor de functie van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij Brucefo. De directieraad wenst over meer tijd te beschikken om alle elementen te analyseren en beslist om het dossier in beraad te houden en op een volgende vergadering te bespreken.

3.11. Bij arrest nr. 213.386 van 23 mei 2011 en arrest nr. 216.670 van 5 december 2011 verwerpt de Raad van State de vorderingen van verzoeker tot het opleggen van een bijkomende of een hogere dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, die gesteund zijn op het in gebreke blijven van deze partij om uitvoering te geven aan arrest nr. 187.957 van 17 november 2008.

3.12. Met brieven van 13 mei 2011 en 26 juli 2011 maant verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering nogmaals aan, met verwijzing naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, om de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten.

3.13. Bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 7 juli 2011 worden de taalkaders van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest opnieuw vastgesteld.

3.14. Op 6 december 2011 stelt verzoeker een beroep tot nietigverklaring in tegen “de afwijzende beslissing om de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure [van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij Brucefo] te her-

nemen” en “de daaruit blijkende weigering om [hem] te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij [Brucefo]”. Hij vordert tevens de schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerstgenoemde beslissing.

Bij arrest nr. 218.894 van 16 april 2012 en arrest nr. 223.386 van 6 mei 2013 verwerpt de Raad van State respectievelijk de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, omdat het voorwerp van de vordering en het beroep is teloorgegaan doordat, zoals blijkt uit een brief van 9 maart 2012 van de bevoegde staatssecretaris aan verzoeker (zie *sub* 3.15), de verwerende partij uitdrukkelijk een eindbeslissing heeft genomen over de bevorderingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij Brucefo.

3.15. Met een brief van 9 maart 2012 deelt de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, aan verzoeker mee:

“In navolging van het voormelde arrest [nr. 187.957 van 17 november 2008], bericht ik u dat de Brusselse Hoofdstedelijke Regering in de vergadering van donderdag 8 maart jl. besloten heeft om de handeling betreffende de vacantverklaring van de bevorderingsbetrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Brucefo, in te trekken.

De functie van eerste attaché bij het Brucefo is immers geëvolueerd sinds 2001, gelet op de gewijzigde controletechnieken en -methoden en de nieuwe apparatuur van het Brucefo. De vereisten die in 2001 werden gesteld voor de betrekking zijn bijgevolg niet meer actueel.

Binnen afzienbare tijd zullen een reeks bevorderingsbetrekkingen vacant verklaard worden binnen het ministerie en onder meer het Brucefo, zodat de gelijke behandeling wordt gegarandeerd van alle ambtenaren die voldoen aan de geactualiseerde voorwaarden van de vacantverklaring. De kandidaturen kunnen op die manier ook geactualiseerd worden.

De Brusselse Hoofdstedelijke Regering ziet dus af van de voormelde bevorderingsprocedure.”

Verzoeker onderkent in deze brief de met zijn thans voorliggende beroep bestreden beslissingen.

3.16. In september 2013 volgt een nieuwe oproep tot kandidaatstelling voor een betrekking van “eerste attaché A2” bij Brucefo. Volgens de nieuwe

functiebeschrijving vult de eerste attaché de functie van kwaliteitsverantwoordelijke van het laboratorium in.

Verzoeker stelt zich geen kandidaat.

3.17. Bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 10 oktober 2013 wordt aan verzoeker de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege opgelegd.

Verzoekers beroep tot nietigverklaring van deze tuchtmaatregel wordt verworpen bij arrest nr. 230.441 van 9 maart 2015.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

A. Memorie ingediend door verzoeker

4. Verzoeker heeft op 29 april 2015 – dit is ná de uitwisseling van de laatste memories – nog een memorie ‘inzake het belang’ ingediend. Hij reageert daarmee op een brief van 31 maart 2015 van de verwerende partij aan de Raad van State waarin wordt opgeworpen dat verzoeker inmiddels bij tuchtmaatregel werd ontslagen, dat verzoekers beroep tot nietigverklaring van deze tuchtmaatregel door de Raad van State werd verworpen bij arrest nr. 230.441 van 9 maart 2015, zodat het ontslag definitief is geworden, en dat verzoeker “dus niet meer over het rechtens vereiste actuele belang bij onderhavige geding [beschikt]”.

Beoordeling

5. Alhoewel het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: het algemeen procedurereglement) niet in de mogelijkheid tot het indienen van een dergelijke memorie ‘inzake het belang’ voorziet, dient ze in dit geval evenwel bij de beoordeling van de zaak te worden betrokken, aangezien

ze louter betrekking heeft op een nieuw gegeven – het definitief worden van verzoekers tuchtrechtelijk ontslag – dat zich pas heeft voorgedaan ná de uitwisseling van de laatste memories en dat derhalve nog geen voorwerp was van het debat, niettegenstaande de mogelijke weerslag ervan op de ontvankelijkheid van het beroep.

B. Pleitnota neergelegd door verzoeker

6. Verzoeker legt ter terechtzitting een pleitnota neer.
7. De verwerende partij vraagt om deze nota, waarvan zij geen kennis heeft kunnen nemen, uit het debat te weren.

Beoordeling

8. Het algemeen procedurereglement voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Aangezien de neergelegde pleitnota evenwel slechts de neerslag vormt van verzoekers uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen. Als zodanig dient ze niet uit het debat te worden geweerd.

V. Verzoek tot uitbreiding van het voorwerp van het beroep

9. In zijn laatste memorie vraagt verzoeker de uitbreiding van het voorwerp van het beroep tot “[d]e vacantverklaring van 2013 voor een eerste attaché, Bestuur: Brussel Economie en Werkgelegenheid (BEW), Directie Brucefo, Rang A2, Nr.: 18 alsook het benoemingsbesluit dat er op volgt”.
10. Aangezien hierna, *sub* VI, zal blijken dat het beroep, wat de initiële hoofdvordering betreft, niet ontvankelijk is, moet ook tot de onontvankelijkheid van verzoekers vraag tot uitbreiding van het voorwerp van het beroep worden besloten.

VI. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

11. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op.

Zij laat gelden dat aan verzoeker bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 10 oktober 2013 de tuchtmaatregel van het ontslag van ambtswege werd opgelegd, dat verzoekers beroep tot nietigverklaring van deze tuchtmaatregel door de Raad van State werd verworpen bij arrest nr. 230.441 van 9 maart 2015, zodat hij definitief is geworden, en dat verzoeker bijgevolg niet meer over het rechtens vereiste actuele belang bij het voorliggende beroep beschikt.

12. Verzoeker antwoordt daarop vooreerst dat een herstel in natura nog mogelijk is. Uit het onderzoek van “het volledig beroep” zal volgens hem immers “ongetwijfeld komen vast te staan dat de rechtsplicht om welbepaald [hemzelf] te benoemen al bestond op 26 november 2011”. Hij stelt dat hem het belang bij zijn beroep niet kan worden ontzegd “zonder eerst het eerste en het vierde [middel] te onderzoeken”.

Voorts beweert verzoeker dat “[h]et jarenlang ondergaan van de weigering om het vernietigingsarrest uit te voeren [...] pesten [is] zoals aangevoerd in het eerste middel” en dat “[e]en moreel belang [hem] in geen geval ontzegd [kan] worden”.

Ten slotte levert het onwettig bevinden van de bestreden beslissingen volgens verzoeker hem nog “andere voordelen” op. Zo zou een vernietiging van die beslissingen ertoe leiden dat de dwangsom die bij arrest nr. 195.266 van 15 juli 2009 aan de verwerende partij werd opgelegd wegens haar in gebreke

blijven uitvoering te geven aan vernietigingsarrest nr. 187.957 nog verder loopt. Verzoeker bedenkt daarbij dat “[d]e wet van 20 januari 2014 [...] de helft van de dwangsom [...] aan verzoeker [toekent]”. Verzoeker meent ook nog belang te hebben bij de vernietiging van de voormelde beslissingen “zodat hij een verzoek tot schadevergoeding kan [indienen] binnen de zestig dagen na de kennisgeving van het arrest waarbij de onwettigheid wordt vastgesteld”.

Beoordeling

13. Artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de beroepen tot nietigverklaring voor de afdeling Bestuursrechtspraak kunnen worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een belang. Dit belang moet niet alleen bestaan op het ogenblik van het instellen van het beroep, maar ook bij de uitspraak daarover.

14. Verzoekers belang bij het voorliggende beroep tot nietigverklaring blijkt onmiskenbaar verbonden te zijn met zijn betrachting om zelf tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij Brucefo te worden bevorderd.

Met de verwerende partij moet evenwel worden vastgesteld dat verzoeker inmiddels, bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 10 oktober 2013, bij tuchtmaatregel uit zijn ambt werd ontslagen en dat verzoekers beroep tot nietigverklaring van deze tuchtmaatregel bij arrest nr. 230.441 van 9 maart 2015 werd verworpen, zodat hij definitief is geworden.

Er bestaat derhalve geen dienstverband meer tussen verzoeker en de verwerende partij, zodat verzoeker – wat hij ook niet betwist – thans niet meer voldoet aan de voorwaarden om een bevordering tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij Brucefo te verkrijgen.

Aangenomen dat verzoekers belang om zelf een dergelijke bevordering te verkrijgen aanwezig was op het ogenblik van het instellen van het

voorliggende beroep tot nietigverklaring, moet niettemin worden vastgesteld dat dit belang aldus in de loop van de procedure is teloorgegaan.

15. Verzoeker meent weliswaar dat zijn belang bij het beroep nog blijft bestaan omdat hij aanspraak zou kunnen maken op een retroactieve reconstructie van zijn loopbaan ingevolge de rechtsplicht die in hoofde van de verwerende partij zou hebben bestaan om hem tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij Brucefo te bevorderen. Verzoeker beperkt zich te dezen evenwel tot een blote bewering, terwijl zijn loutere verwijzing naar het eerste en het vierde middel, waarin hij respectievelijk de schending aanvoert van hoofdstuk Vbis van de wet van 4 augustus 1996 ‘betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk’ en van “het vernietigingsarrest nr. 187.957 het dwangsomarrest 195.266 en het arrest 202.728”, in dit verband niet de minste verduidelijking brengt en dan ook volkomen ontoereikend is om een nader onderzoek van deze middelen door de Raad van State, dat zou speuren naar het bestaan van een dergelijke rechtsplicht, te verantwoorden.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij nog een moreel belang heeft bij de vernietiging van de beslissing van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 8 maart 2012, waarin hij ook de overige bestreden beslissingen vervat ziet. Die beslissing is immers niet meer dan de intrekking van de oorspronkelijke vacantverklaring van de betrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij Brucefo op grond van motieven die geheel vreemd zijn aan de persoon van verzoeker en waarvan dienvolgens – objectief gezien – niet zonder meer kan worden aangenomen dat ze hem vanuit moreel oogpunt schaden.

Voorts gaat het vanzelfsprekend niet op dat verzoeker zijn actueel belang bij de vernietiging van de beslissing van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 8 maart 2012 – die precies beoogt een nieuwe eindbeslissing te zijn over de initiële bevorderingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij Brucefo – zou vermogen te verantwoorden door het in dat geval voortlopen van de eerder opgelegde dwangsom, nog daargelaten de vraag of verzoeker, zoals hij

meent, op grond van het ingeroepen artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, vervangen bij wet van 20 januari 2014, aanspraak zou kunnen maken op een deel van de desgevallend verbeurd te verklaren dwangsom.

Ten slotte kan verzoekers beweerde intentie om een verzoek tot schadevergoeding tot herstel in te dienen evenmin zijn belang bij een vernietiging van de bestreden beslissingen vrijwaren. Een dergelijk verzoek is immers geen autonome vordering maar vormt een accessorium van het annulatieberoep. Het komt hoe dan ook niet aan bod als het beroep tot nietigverklaring om redenen die er eigen aan zijn verworpen wordt, zonder dat de Raad van State zich heeft uitgesproken over de onwettigheid van de bestreden akte.

16. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie is dan ook gegrond.

17. Wegens het ontbreken van het rechtens vereiste actuele belang in hoofde van verzoeker, is het voorliggende beroep niet ontvankelijk en dient het geheel te worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 mei 2015,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren